

Török Gábor szerint hiába adott új lendületet a hódmezővásárhelyi időközi választás az ellenzéki pártoknak, a várva várt koordinált jelöltállítás el fog maradni. Ezt a politikai elemző az alábbiakkal indokolja.

Blogposztjában írja: a választási eredmény megmutatta, hogy a centrális erőter megingott. A hódmezővásárhelyi győzelem után végre felcsillant a remény, hogy az egymással együttműködő ellenzéki pártok a 2014-esnél lényegesen több egyéni mandátumot vegyenek el a Fidesztől. Török Gábor és az elemzők többsége most azt feltételezik, hogy a Fidesz relatív többségben lesz április 8-án, valahol a 40-45 százalékos sávban. Ez pedig azt jelenti, hogy a Fidesz az egyéni választókerületek többségében elméletileg legyőzhető, ha a kormányváltást akaró szavazók egy irányba voksolnak, egy jelölt mögött sorakoznak fel.

Csakhog – emeli ki Török – egy hónappal a választás előtt az ellenzéki pártok alig léptek közelebb a koordinált jelöltállításához, és az elemző szerint már nem is fognak ennél jobban közeledni. Hogy miért, azt [hét pontban foglalja össze](#), ezekből idézünk:

- Mert a pártok állami támogatást, töredékszavazatokat és valószínűleg közvetlen listás szavazatokat is veszítenek, ha egymás javára visszalépnek.
- Mert az együttműködés csak feltételezhetően nyereség. Az ezzel kapcsolatos kutatások azt mutatják, hogy a választók egy része valóban fogékony lenne rá, de a döntéshozók nem lehetnek biztosak abban, hogy éles helyzetben valóban működne szavazói szinten a koordináció.
- Hódmezővásárhelyen könnyű volt egy független jelölt mögé beállni, akinek a győzelme nem erősített meg senkit egy másik ellenzéki erővel szemben. A parlamenti választáson azonban pártok jelöltjei indulnak, és az ellenzéken belüli erőssorrendet alapvetően meghatározza, hogy ki hány mandátumot nyerhet. Senkinek nem érdeke, hogy egy másik ellenzéki pártot további mandátumokhoz juttasson.
- Mert a Jobbik különködik. A korábbi baloldali szavazók nélkül a Jobbik nem tud egy-két egyéni körzetnél többet megnyerni, de a párt láthatóan azt gondolja, hogy ezen szavazók meggyőzésének nem az az útja, hogy együttműködik a baloldal pártjaival, hanem az, hogy az első számú kihívó, az esélyes ellenzéki szerepébe helyezi magát.

- Mert az MSZP már nem tud sokkal több egyéni körzetet elengedni. A DK-val való megállapodás alapján a 106-ból csak 58 körzetben indítanak jelöltet, ráadásul a közös indulás miatt az MSZP–Párbeszéd listájának 10 százalékot mindenképpen el kellene érnie, és ha nem lesz legalább az egyéni körzetek felében saját jelöltjük, az erőteljesen veszélyeztetheti a listás szavazatok számát. Arról nem is beszélve, hogy a sávós kampánytámogatási rendszerben 54 egyéni induló alatt újabb komoly összegektől esik el egy párt, ami az MSZP esetében fontos érv lehet a további visszalépések ellen. Budapesten az LMP szavazataira nagy szükségük lenne az egyéni győzelmekhez, de egy ilyen megállapodás ellentételezéseként négynél több helyen történő visszalépést ma nehéz elképzelni a részükről.

- Azért, mert az LMP a megállapodással elfogadná azt, ami ellen eddig harcolt. Az LMP tavaly ősszel láthatóvá vált kampánystratégiájának lényege, hogy elutasítják a „másodhegedűs” szerepet. Ha a pártnak látványosan el kell fogadnia az MSZP dominanciáját a baloldali térfélen, az teljesen ellentétes lenne a párt eddigi törekvéseivel.

- Mert a DK elsődleges célja nem az egyéni győzelmek maximalizálása, hanem az MSZP megközelítése. A DK eddigi politikájából nyilvánvaló, hogy nem érdekelték az MSZP erősítésében: márpedig bármilyen együttműködés, minél szélesebb körű, annál inkább a szocialisták velük szembeni előnyét növelné vagy eredményezné.

-

[A cikk eredetiben itt:](#)